

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/152/2015
Identifikačné číslo spisu:	7103896487
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7103896487.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti povinnému: F. L., nar. XX. G. XXXX, bytom T., právne zastúpený advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, so sídlom Vodná 6, 040 01 Košice, IČO: 31 309 909, o vymoženie 882,59 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27Er/1466/2003, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/356/2014-39 zo dňa 25. marca 2015, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie povinného o d m i e t a .
- II. Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvého stupňa“) uznesením č. k. 27Er/1466/2003-26 zo dňa 06. 03. 2014 návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovел.

V odôvodnení uviedol, že na základe poverenia vydaného dňa 16. 01. 2004 začal poverený súdny exekútor vykonávať exekúciu. Dňa 07. 01. 2013 bol súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), ktorý odôvodnil tým, že sa s rodinou nachádza v hmotnej núdzi a sú poberateľmi dávok v hmotnej núdzi vo výške 180,80 eur, nevlastní žiaden hnuteľný, ani nehnuteľný majetok, ktorý by bol postačujúci na trovy exekúcie. Oprávnený vo vyjadrení k návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že nemajetnosť nemožno ustáliť na základe toho, že povinný nevlastní motorové vozidlo, nevlastní nehnuteľnosť, nemá registrované účty v bankách a že momentálne je nezamestnaný a niektorí z veriteľov sa neodvolali proti uzneseniu o zastavení exekúcie. Dodal, že povinný bol počas exekúcie samostatne zárobkovo činnou osobou s príjmom z podnikania. Okrem toho, súdny exekútor oprávneného neinformoval, že by preveroval vlastníctvo hnuteľných vecí v mieste, kde sa povinný zdržiava. Povinný má len pozastavené svoje podnikanie, t. j. má v budúcnosti záujem podnikat' a mať príjem z podnikania. Dňa 23. 10. 2013 bolo súdu doručené stanovisko súdneho exekútora, ktorým vyjadril nesúhlas so zastavením exekúcie. Súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 34 ods. 1 až 11, § 57 ods. 1 písm. h/ § 58 ods. 1 Exekučného poriadku konštatoval, že exekúcia ako nútený výkon

judikovaného práva predpokladá vymáhanie pohľadávky oprávneného proti vôli povinného. Súd prvého stupňa mal za to, že skutočnosť, že povinný nevlastní žiaden majetok, resp., že vlastní len majetok, ktorý by nestačil ani na úhradu trov exekúcie, je potrebné preukázať šetrením súdneho exekútora v rámci exekučného konania. Exekučný súd nie je subjektom oprávneným na skúmanie majetkových pomerov povinného, ktoré skúmanie má prebehnúť pred súdnym exekútorom. Predložené vyjadrenie povinného, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii, nie je pre súd dôkazom o nemajetnosti povinného, ktorý by nahradili lustrácie majetku vykonávané súdnym exekútorom v zmysle Exekučného poriadku. V závere uznesenia súd prvého stupňa vyslovil záver, že nemá za preukázanú skutočnosť, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie a že ďalšie vymáhanie by bolo neúspešné a neehospodárne, a preto návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyhovel.

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 13CoE/356/2014-39 zo dňa 25. 03. 2015 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

V odôvodnení uviedol, že v ust. § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku je zakotvený princíp ochrany osoby povinného spočívajúci v povinnosti súdu zastaviť exekúciu, ak priebeh výkonu rozhodnutia ukazuje, že výťažok, ktorý možno v exekúcii dosiahnuť, nepostačí ani na úhradu trov exekúcie. Tento princíp je v zjavnom rozpore s právom oprávneného na vymoženie pohľadávky, ktorá mu bola priznaná právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, preto je k jeho využitiu potrebné pristupovať s náležitou opatrnosťou. Je pritom vecou súdneho exekútora preskúmať v exekučnom konaní majetkové pomery povinného, tieto vyhodnotiť a na základe takto zisteného skutkového stavu prípadne podať podnet na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Konštatovanie nemajetnosti povinného v exekučnom konaní musí byť pritom vždy založené na objektívnych zisteniach súdneho exekútora a relevantných dôkazoch. V predmetnej veci podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti priamo povinný. Účelom exekučného konania je však vykonať exekúciu a k zániku povinnosti plniť dlh nedochádza, ak je plnenie nemožné zo subjektívnych dôvodov na strane povinného, vrátane jeho insolventnosti. Len vyjadrenie povinného, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii, nie je dôkazom o jeho nemajetnosti a nemôže nahradiť lustráciu majetkových pomerov vykonávanú súdnym exekútorom. V danom prípade mal odvolací súd za to, že túto lustráciu nevykonal súdny exekútor dôsledne. V exekútorskom spise zn. EX 654/03 sa totiž okrem zisťovania, či povinný je registrovaný v Sociálnej poisťovni, nenachádzajú žiadne listinné dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že súdny exekútor v zmysle § 34 Exekučného poriadku zisťoval napr. či povinný vlastní nehnuteľný majetok na území Slovenskej republiky, či je vlastníkom príp. držiteľom motorového vozidla, či má vedený účet/ty v niektorej banke na území Slovenskej republiky. Taktiež súdny exekútor nezisťoval, či povinný poberať dávky zo Sociálnej poisťovne alebo Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, v akej výške a odkedy. Okrem uvedeného nič nebránilo súdnemu exekútorovi zisťovať a spísať hnutelné veci, ktoré by bolo možné v rámci exekučného konania speňažiť (keďže povinný ukončil podnikateľskú činnosť ku dňu 17. 12. 2014). Nakoľko majetkové pomery povinného od začiatku exekúcie prešetrené neboli, nemohol odvolací súd preskúmať a zhodnotiť, či povinný má resp. nemá dostatok majetku na uspokojenie pohľadávky oprávneného. Preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie povinný (ďalej aj „dovolateľ“) s poukazom na ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Namietal, že súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nedostatočne zistil skutkový stav a zo zistených skutkových záverov nevyvodil správne právne závery, keď nedostatočne, resp. vôbec nezisťoval majetkové pomery povinného. Uviedol, že z výkladu ust. § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku možno predpokladať, že návrh na zastavenie exekúcie môže podať ktorákoľvek zo strán, a to v ktoromkoľvek čase a štádiu. Dodal, že nie je v silách a ani v možnostiach povinného donútiť súdneho exekútora podať návrh na zastavenie exekúcie pre jeho nemajetnosť, nehovoriac o tej skutočnosti, že oprávnený nebude mať na takomto úkone záujem s ohľadom na jeho záujem dokončiť exekúciu s finančným uspokojením. Dodal, že neobstojí ani argumentácia oprávneného, že sa jedná iba o dočasný stav a možno predpokladať, že sa majetkové pomery povinného do budúcnosti zmenia. Argumentoval tým, že súd musí vychádzať zo stavu v čase rozhodnutia, tak ako to ustanovuje § 154 ods. 1 O. s. p. s použitím § 167 ods. 2 O. s. p. Dovolateľ

preto navrhol, aby dovolací súd zmenil uznesenie dovolacieho súdu a exekúciu zastavil alebo aby uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a povinnému priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 81,31 eur.

Oprávnený sa k dovolaniu povinného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Zo spisu vyplýva, že dovolanie bolo podané 21. 05. 2015. Prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku treba preto posudzovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 353/2014 Z. z. (účinného od 01. 01. 2015), ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (pozn. dovolacieho súdu: v ďalšom sa Občiansky súdny poriadok uvádza v tomto znení).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Povinný napadol dovoláním uznesenie. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Napadnuté uznesenie nie je uvedené v týchto ustanoveniach, preto prípustnosť dovolania povinnej z § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. nevyplýva.

V zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (teda aj uzneseniu), ak v konaní došlo k závažným procesným vadám taxatívne vymenovaným v tomto ustanovení (písmená a/ až g/ tohto ustanovenia).

V zmysle § 237 ods. 2 O. s. p. ale dovolanie podľa odseku 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu, ktorým tu treba rozumieť Exekučný poriadok.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní podľa Exekučného poriadku, preto prípustnosť dovolania povinného nevyplýva ani z § 237 O. s. p.

Vzhľadom na to, že povinným podané dovolanie nie je prípustné ani podľa § 237 ani podľa § 239 O. s. p., dovolací súd ho podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol.

Keďže súd prvého stupňa uznesením č. k. 27Er/1466/2003-52 zo dňa 21. 08. 2015 pripustil, aby do konania na miesto oprávneného vstúpil ako oprávnený Slovenská konsolidačná, a. s., Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005 z dôvodu postúpenia pohľadávky, konal dovolací súd už s právnym nástupcom.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 151 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., tak že úspešnému oprávnenému ich náhradu v dovolacom konaní nepriznal, keďže nepodal návrh na ich priznanie a ani mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.